

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۳/۰۷/۲۴

محب الله زغم

د گړېدلو اداب

یوه حکیم ویلي دي: ((د هر څه په باره کې چې خبرې کوي، فکر وکړه؛ خو هر څه چې فکر ته درځي مه یې وایه)) نه پوهېږم چې دا به د چا وینا وي؛ خو غوره وینا ده چې وایي: ((لږ فکر بیا وینا)) په ۱۳۶۴ کال کې مې په امانې لیسې کې د اووم ټولګي په ژمني کورس کې درس ویل. د ټولګي کپتانه مو شازیه نومېده. یوه ورځ مو استاد لا ټولګي ته نه و راغلی، هلکانو شیطاني کوله. شازیه وویل: ((غلي شی که نه نو بوت به مې راوباسم)) په هغو شپو کې مې په ټلويزيون کې د ((پاکیزه)) فلم لیدلی و. د فلم په یوې صحنې کې نجلۍ ویده ده، هلک ورته یو یادښت پرېږدي: ((پینې دې ډېرې ښکلې دي، پر ځمکه یې مه ږده، ناولې به شي)) ما هم بې له دې چې فکر وکړم، دغه دیالوګ مې ورته ووايه. نجلۍ په ژړا شوه. زه ډېر پښېمانه وم؛ بخښنه مې ترې وغوښته خو ویې نه بخښلم. داسې خاطرې او یادونه لږ نه دي، چې تر اوسه مې خوروي؛ خو دومره مرسته یې راسره کړې ده، چې اوس په ورته حالاتو کې معمولاً په خپلې خبرې غور کوم.

که د چا خبره نه وي خلاصه او مور خپله شروع کړو، دا نو سمه بې ادبي ده. همدارنگه که گورو چې مخاطب مو خبرو ته نه دی غور، بهتره ده چې خبرې بس کړو.

اکثر خلک د دې لپاره چې څوک خپه نه کړي، نه وایي چې کار لري؛ خو هره گړۍ خپل ساعت ته گوري. دا په دې مانا چې هغه بیرته لري. په داسې حالت کې باید هغه ته اجازه ورکړو، چې لاړ شي.

ځینې خلک د وینا پر وخت سړي ته دومره خوله نژدې کوي، چې د خولې بوی او د سا تاو یې د سړي پر سپږمو لگېږي. خصوصاً هغه کسان چې سگرتې ځکوي یا نسوار اچوي او یا اومه پیاز یا هوربه یې خورلي وي، نو خوله به یې خامخا بوی کوي.

د څوارلس پینځه لس کلونو وم، د ترور کره تللی وم. ترور مې د خپلې نړور په غور کې وپسېده، دواړو وخنډل. ما گومان وکړ چې په ما پورې خاندې. تر ډېرې مودې بیا د هغوی کور ته نه تلم. که په مجلس کې له چا سره خاصه خبره لرو او نه غواړو چې نور یې واورې، نو باید د پېښو پر وخت بل ته ونه گورو او که خندونکې خبره وي، باید ځنې تېر شو.

په یوه قوم، قبیلې یا د یوې سیمې په خلکو پورې بد ویل، له لویه سره غلط کار دی، ځکه چې پر ډلو باندې د ښه یا بد حکم کول، له واقعیته لرې وي. په خاصه توګه که د هماغې ډلې یو څوک هم په مجلس کې حاضر وي، باید ډېر احتیاط وکړو.

په ډېر لوړ غږ غږېدل، مخاطب په عذابوي. زما کور د اپارتمان په ښه جوړ دی. پخلنځی او د مېلمنو کوټه سره نژدې دي. یوه شپه مې څو ملګري مېلمانه کړي وو، د ډوډۍ پر وخت مې یوه ملګري په لوړ غږ ټوکي ټکالي شروع کړې، دغه ملګري مې یو وخت زما د الټراسوند ماشین خراب کړی و او له ما یې پټ کړی و. ما هم ورته نه و یاد کړی. مېرمن مې په پخلنځي کې وه. زه په دې وېرېدم چې مېرمن مې دغه چټي ټوکي وانه واري؛ نو سړی مې راتینګ کړ، چې تا ولي زما ماشین خراب کړی و. سړی غلی شو. پر هغه شپه زما نور ملګري رانه خاوبدي شول، چې ولي مې هغه زهیر کړ؛ خو ما بله چاره نه درلوده. له هغې شپې راوروسته مې دغه ملګري خپل کور ته نه دي رابللي. چټي خبرې هېڅ چېرې نه وي ښي؛ خصوصاً د بل په کور کې باید خپلو خبرو ته ډېر پام وکړو.

له نسوارو په ډکه خوله گړېدل به مناسب کار نه وي. یو څو سړی خپلې خبرې سمې نه شي کولای او بل دا چې ممکن نارې یې وپهېږي او د نورو خوا وگرځوي.

د پاڼو شمېره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رایرلو مخکې په څیر و لولئ

له بحثه ډډه کول د هر چا په گټه دي؛ خو که څوک بحث کوي نو بهتره ده چې په سره سينه وگرېږي، احساساتي کېدل د سړي کم عقلي بڼي.

که په مجلس کې پخپله ډېر وغږېږو او نورو ته د خبرو موقع ور نه کړو، دومره به بده وي لکه د نورو د ډوډۍ برخه چې مو خورلي وي. په مجلس کې هر څوک د وينا حق لري. که وينو چې يو څوک هېڅ نه وايي، مانا يې دا ده چې يا مجلس د هغه په طبع نه دی، يا د ويلو لپاره څه نه لري، يا خبرې لري خو د ويلو زړه يې نه لري. يو مشر استاد پېژنم چې په داسې حالاتو کې د چوپ سړي طبع معلوموي او په خبرو يې راولي. که هر څوک په بنډار کې د خبرو چانس پيدا کړي، نو ټول به ځني خوند واخلي.

مور اکثراً له نورو د شخصي مسايلو پوښتنې هم کوي. غوره دا ده چې له دې خبرې تېر شو او که کومه شخصي پوښتنه له چا کوو، بايد دا حق ورته ورکړو، چې که نه غواړي حال دې راته نه وايي. که مسايل شخصي هم نه وي؛ خو د مخاطب له ځوابه پوهېږو چې ځان باسي، بايد ټينگار ونه کړو.

هېڅوک په هر څه نه پوهېږو، که داسې پوښتنه رانه کېږي، چې په هکله يې معلومات نه لرو؛ نو بهتره ده چې صفا خبره وکړو. د ((نه پوهېږم)) جمله په ډېر مشکل سره زموږ له خولې څخه راوځي. دا ځکه چې مور ځانغواړي يو، بايد له هر څه خبر اوسو، په هر څه پوهېږو؛ خو دا د بني ادم له وسې پورته دي.